

то, при сичкъ-тж си вѣтренность, тя не бѣше толкозь съ кораво сърдце, щото на таквозь едно врѣме, когато ся виждаше че ще ся разлжчи отъ този младенець, да стане да иде на веселы събранія. Тя ся сепнѣ, когато дойдохж да и' кажать, че Хенрихъ ище да ѣ види. Безь друго тя ся о сѣщаше, че не бѣ изпълнила свои-тѣ кѣмъ него обязанности. Той ѣ прие нѣжно, и при-моли ся на други-тѣ да поизлѣзатъ изъ о-даѣж-тж, като имъ каза, че той трѣба да поприказва съ майчж си на самѣ. Той при-казва съ неѣ на дълго; но никой, незнае подробности-тѣ на тѣхный разговоръ, прѣд-полагатъ само, че той былъ за спасеніе-то на безсмъртнж-тж душиѣ на майчж му. Тя излѣзе изъ одаѣж-тж съ сълзы на очи-тѣ, и съ малкж-тж библиѣ Хенриховж въ рѣцѣ (коѣто бездруго самъ той бѣше и' ѣ далъ, защото тя книга ся намираше сѣкога на постелкж-тж му до него); като ся затвори въ одаѣж-тж си, тя не излѣзе до тогазь чякъ, когато